

Iacov, sau scump pentru ieftin, ca Esau; dacă ne-am plecat smintelilor acestui veac trecător și ne-am vândut sufletul pentru dulcea amărăciune pământească sau am dat totul pentru sufletul nostru.

Drept aceea, să împlinești poruncile lui Hristos în fiecare zi precum o cer împrejurările. Prin asta vei plăti zilele dăruite ție de Dumnezeu – fiindcă în fapt, a răscumpăra înseamnă a plăti. Plătește puțin, ca să câștigi mult. Slujește puțin, ca să împărățești veșnic. Fiindcă Ziditorul nostru ne-a făgăduit că vom împărăți veșnic în viața veșnică.

De-ar fi cineva înlănțuit în temniță, să nu se lenească și să nu zică: „Eu nu sunt în stare să fac nimic!”, ci să se pocăiască și să se roage lui Dumnezeu de dimineată până noaptea în întunericul temniței. Și Dumnezeu îi va socoti aceasta ca și cum din bogăția sa ar zidi biserici.

Ziditorul nostru vede împrejurările în care se află fiecare și caută de la fiecare om ca acesta să facă ceea ce poate în împrejurările date.

Răsușește capul fiecărei zile așa încât să slujească sufletului tău. Umple-o cu suflarea Duhului Dumnezeiesc din tine, Care povățuiește la tot binele. De nu vei face asta, te va mototoli ca pe o cârpă și te va da ea cu capul în prăpastie, asemenea unui torent năvalnic, pe care neștiutorii nu se pricep să îl întoarcă spre moara lor, ci coboară pe el – în hău. Așa e vremea vieții noastre pe pământ. Pe înțelepți îi mântuiește și îi ridică pe aripi, iar pe nebuni îi doboară și îi rostogolește în prăpastie. Unora le slujește, pe alții îi stăpânește. Lumina lui Hristos să te lumineze!

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici**, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi*, Editura Sophia, 2002

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 24 mai	18:00	Sfântul Maslu
Joi 26 mai	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 27 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Mărturisitor Ioan Rusul
Sâmbătă 28 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 29 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 16, 16-34; Ev. Ioan 9, 1-38; glas 5, voscr. 8 → Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

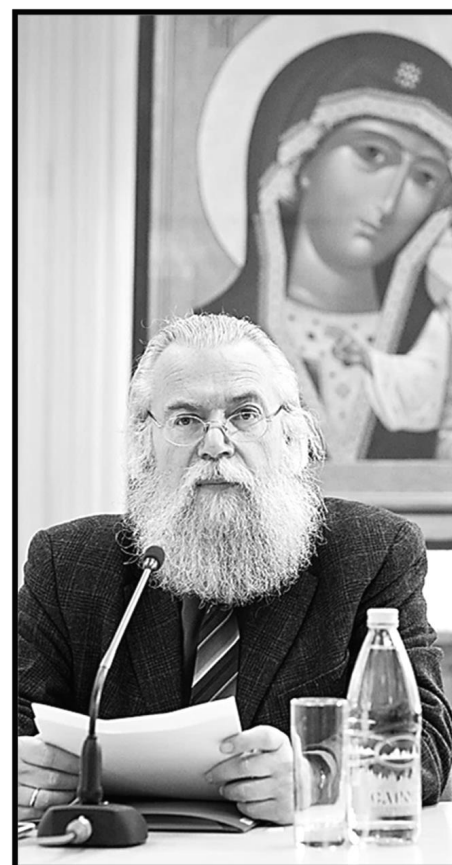

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Chiar dacă am trece prin toate nevoințele, ele sunt neadevărate și neroditoare dacă nu vor fi însoțite de simțământul dureros al pocăinței.” – Sfântul Ioan Scărarul

Nr. 438 / 22 mai 2022

JEAN-CLAUDE
LARCHET

OMUL NU ARE NEAPĂRAT NEVOIE DE SUFERINȚĂ CA SĂ SPOREASCĂ ÎN VIRTUȚI

Suferința e prilej de sporire în răbdare până la cea mai înaltă treaptă. Căci, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „dacă răbdarea îndeobște o ia înaintea altor virtuți, răbdarea durerilor este mai mare decât orice altă răbdare”. Din răbdarea suferințelor răsare credințioșia (statornicia în credință), iar din credințioșie, nădejdea, după cum arată Sfântul Pavel (Romani 5, 3-4).

Răbdarea, după cum arată Sfântul Maxim Mărturisitorul, ne ferește de deznădejde, una dintre cele mai mari ispite la vreme de boală, când diavolii caută să ne insufle simțăminte necuvenite: mâhnire adâncă, tristețe, akedie, învârtosarea inimii și revolta împotriva lui Dumnezeu. Biruirea acestor ispite prin răbdare este o mare virtute. „Este desăvârșit cel care războiește ispitele fără voie cu tăria răbdării”, scrie Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Nădejdea este într-adevăr bun reazem pentru suflet: prin nădejde știe că necazul e trecător, prin nădejde vede bunătățile făgăduite, prin nădejde se înalță deasupra suferinței și se alipește de Dumnezeu, așteptând de la El alinarea chinurilor sale.

Părinții îl îndeamnă pe cel aflat în suferință să alerge la rugăciune și să ceară ajutorul lui Dumnezeu, pe care Acesta nu va întârzia să-l dea, fie ridicând de la el suferința, fie întărindu-l ca s-o îndure. Prin rugăciune omul se lasă cu totul în voia lui Dumnezeu, și cere har, ca să biruiască ispitele care se ridică asupra lui.

Prin rugăciune creștinul se îndreaptă spre Dumnezeu și se unește cu El. Rugăciunea lui Iisus, prin scurtime și prin ușurința cu care poate fi rostită, le este de folos celor slăbiți de suferință, ca să stăruie neîncetat în gândul la Dumnezeu. Cufundat în rugăciune, care-l pune în prezența lui Dumnezeu, omul uită de durere și leapădă povara ei. Din rugăciune răsar răbdarea și nădejdea și iubirea de Dumnezeu. Iar prin iubirea Lui se alungă iubirea pătimasă de sine, doritoare de plăcere, temătoare de durere și izvorătoare de patimi. Iubirea de Dumnezeu înalță sufletul și-l face liber, slobozindu-l din lațurile plăcerii și durerii. Cu harul lui Hristos suntem feriți de relele pe care le aduce suferința, o îndurăm și dobândim din ea folos duhovnicesc. Acest har ne este dat ca putere care

se adaugă părții noastre de lucrare. Harul scoate la iveală, întărește și preschimbă în virtuți strădania noastră de a fi răbdători, de a stăruie în rugăciune, nădejde și iubire de Dumnezeu.

Cu toate că suferința ne poate aduce un oarecare folos duhovnicesc, ea nu trebuie niciodată căutată cu dinadinsul. Căutarea ei cu orice preț, chiar în asceză, e primejdioasă și nefirească. De asemenea, faptul că suferința se poate face pricină de bunuri duhovnicești nu înseamnă că ea nu trebuie înlăturată sau măcar alinată (de pildă, îngrijindu-ne când suntem bolnavi și luând medicamente care calmează durerea). În această privință, avem cuvântul Fericitului Teodoret al Cirului, care nu se ferește să spună că relele trupești trebuie alungate ca niște vrăjmași primejdioși.

Bunurile duhovnicești pot fi de altfel dobândite în multe alte feluri; omul nu are neapărat nevoie de suferință ca să capete asemenea bunuri sau să sporească în virtuți. Suferința trebuie primită și îndurată doar atunci când nu poate fi înlăturată. Părinții osândesc fuga de suferință provocată de frica de suferință, care duce la păcat și patimi de ocară. Suferința, hotărâtoare pentru viața duhovnicească, este în același timp și un mare neajuns.

Astfel, Sfântul Nichita Stithatul spune că suferințele din vremea bolii „sunt vătămătoare celor ce-au sporit în virtuți [...]. Căci îi întrerup de la îndeletnicirea cu cele dumnezeiești,

le îngroașă prin dureri și greutăți partea înțelegătoare a sufletului, o tulbură cu norul descurajării și usucă lacrimile umilinței cu seceta durerilor”. Suferința îi răpește omului din forța fizică și psihică, ce ar putea fi mai bine folosită; îi taie din puterile dăruite de Dumnezeu ca să se alipească de El și să-I slujească. Lupta cu durerea îi irosește energia necesară la îndeplinirea poruncilor și la slăvirea lui Dumnezeu, a Cărui cuvenită cinstire și închinare n-o poate împlini deplin nici omul cel mai sănătos. După cum vedem din Evanghelii, dobândirea sănătății este un lucru binecuvântat pentru că omul teafăr poate să-I slujească și să-L slăvească pe Dumnezeu (cf. Matei 8, 15; Luca 5, 25-26), lucru despre care pomenesc și rugăciunile de la taina Maslului, din Biserica Ortodoxă.

Așadar, suferința nu este ea însăși izvor de bunătăți duhovnicești, ci doar un prilej de a le dobândi, la fel de bun ca oricare altul. Suferința în sine nu rodește niciun bine. A cugeta altfel înseamnă a tăgădui că Dumnezeu e Dătătorul a tot binele și că stă în puterea omului să dobândească aceste bunătăți cu ajutorul harului. Prin felul în care o primește, omul hotărăște dacă suferința îi va fi spre folos sau spre vătămare. Și pentru că omul este cel care-i dă suferinței un înțeles și un rost, nu are nicio importanță ce este ea în sine. Așadar, suferința este cu adevărat o mare încercare, căci prin ea omul se poate mântui sau se poate

pierde. Lucrul acesta ni-l arată limpede Cartea lui Iov și e întărit adesea de Sfinții Părinți. Suferința este și o mare ispită, căci poate să-l ducă pe om la rău. Însă, atunci când se face pricină de bine, ea este cale de mântuire.

Sursa: crestinortodox.ro

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

1880 - 1956

PRIN ÎMPLINIREA PORUNCILOR RĂSCUMPĂRĂM ZILELE DĂRUITE DE DUMNEZEU

Răscumparați vremea! Astfel sună cuvintele Sfântului nostru Părinte, Pavel apostolul. Întrebi ce înseamnă „răscumparați vremea”. Fericitul Ieronim tâlcuiește astfel: *„Când întrebuițăm vremea pentru fapte bune, atunci o răscumpărăm”*. Fericitul Teofan Zăvorâtul spune: *„A întoarce vremea în propriul folos spre propriile scopuri veșnice”*. Cuvintele apostolului lui Dumnezeu au un înțeles asemănător cu cel al cuvintelor lui Dumnezeu: neguțători până Mă voi întoarce. Iar când Se va întoarce El, altfel spus, când va veni din nou Hristos să judece lumea, ne va întreba cum am neguțătorit cu talanții dați nouă; cum am întrebuițat vremea vieții noastre; dacă am dat ieftin pentru scump, ca